Ч. 157 (13.702).

Львів, неділя 17. червня 1934.

Pocztowa opłata opłacono ryczałtem.

Рік LV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“. Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Ревізії та арештування серед українців у Кракові.

„Ілюстровани Курер Цодзєнни“ повідомляє: „В четвер, 14. червня ц. р. вранці поліція перевела численні основні ревізії в богатьох українських студентів і студенток у Кракові. Підчас ревізії зібрано багато революційного матеріялу. Після ревізій арештовано біля 30 осіб обох полів під замітом приналежности до ОУН. До Кракова приїхав ще 13. червня ц. р. представник львівської прокуратури віцепрокуратор д-р Ольберек. Ревізії переводила краківська поліція під проводом начальника воєвідського слідчого відділу Білевича. Поліція переслухувала арештованих цілий день. В руки поліції попало багато вибухового матеріялу, нелеґальна література та кореспонденція. Тому поліція має у своїх руках усі нитки протидержавної акції українських боєвиків.

Ревізії та арештування переводяться теж на просторі краківського воєвідства“.

*

У Львові, як ми подали вже вчора за ПАТ-ом, переведено теж численні ревізії й арештування між українською молоддю обох полів. З уваги на цензуру не можемо подати ні прізвищ арештованих, ні подробиць ревізій.

Не буде канонічної візитації в Збаражчині.

Дня 25. травня ц. р. після посвячення церкви в Сухівцях, новоселецького деканату львівський епископ-помічник о. д-р Іван Бучко перервав свою канонічну візитацію новоселецького деканату з причини відомих подій у Гнилицях Великих і Новому Селі дня 23. і 24. травня ц. р. і вернувся до Львова. Після цих подій були на місці посли д-р Ст. Баран і д-р Ладика, опісля зїхала туди ординаріятська і міністерська комісія для переведення доходжень, про що була вже в „Ділі“ обширна згадка. Висліди доходжень ще донині невідомі і від уряду не оголошено досі ніякого комунікату у повищій справі. Тепер довідуємося, що з огляду на невияснену ситуацію з приводу повищих подій церковні чинники рішили остаточно відкликати дальшу канонічну візитацію новоселецького і збаразького деканату

Розмова Мусолінія з канцлером Гітлером у чотири очі.

ПАЛЯЦО ПІНІ.

Канцлер Гітлер замешкав у Ґранд Готель, давній Паляцо Піні, яка має історичну традицію. В її апартаментах мешкало багато королів і президентів держав з цілого світа. Багата обстановка є творами мистецтва з XVII. віку. Стіни прикрашені гербами старинних венецьких родин і картинами мистецької школи Тієполя. Велика їдальня, де у пятницю 15. червня ц. р. відбудеться бенкет, називається Сансовіно. На стінах, покритих зеленим брокатом, висять дорогоцінні венецькі зеркала з Мурано. Спальня Гітлера, звана Веронезе, прикрашена мітольоґічними картинами мистця Веронезе.

ОФІЦІЯЛЬНИЙ КОМУНІКАТ.

ВЕНЕЦІЯ, 15. 6. ПАТ. Перша розмова Мусолінія з канцлером Гітлером відбулася в чотири очі у віллі Пізані ді Стра і тягнулася понад дві години. Офіційний комунікат каже: „Шеф італійського уряду гостив сніданком канцлера Гітлера, опісля відбулася понад двохгодинна розмова. Дальші наради відбудуться в пятницю“. До Венеції прилетів літаком з Берліна тайний радник Ашман, шеф преси міністерства закорд. справ.

СЕНЗАЦІЙНІ ЗДОГАДИ ФРАНЦУСЬКОЇ ПРЕСИ.

ПАРИЖ, 15. 6. ПАТ. Аґенція Аваса повідомляє з Венеції, що перша розмова Мусолінія з канцлером Гітлером тягнулася півтретя години. Оба державні мужі розмовляли без свідків німецькою мовою. Одночасно німецька делеґація вела балачки з італійською делеґацією. Перша розмова Мусолінія з Гітлером була інформативна. Після повороту до гостинниці Гітлер засів зі своїми помічниками до праці.

Французька преса друкує вістки про стрічу обох державних мужів до найменших подробиць. Преса легковажить собі їх розмови. „Пті Парізієн“ **запевняє, що Гітлер змагає утворити союз між Італією, Німеччиною та Польщею, який протиставився би союзові Франції та СССР.** Журналіст Пертінакс називає конференцію у віллі Пізані ді Стра нарадою двох невдоволених політиків. Вичисляє невдачі німецької та італійської політики і доходить до висновків, що фашисти та націонал-соціялісти виступатимуть дуже різко проти французької тези безпеки. Здогадується, що Мусоліні намовить Гітлера вислати делеґацію до Женеви і таким чином верне до життя умова чотирьох держав.

ПРОПОЗИЦІЇ МУСОЛІНІЯ.

Віденська преса і політичні кола слідкують теж дуже уважливо за вислідом розмови Мусолінія з Гітлером. Політичні кола сподіваються, що Мусоліні запропонує Гітлерові 10-літнє перемиря між Німеччиною й Австрією. За зголу Німеччини Італія співпрацюватиме над господарською реорганізацією середущої Европи. Крім того Італія піддержить домагання рівноправности і поворот Німеччини до Ліґи Націй.

Військовий союз між Францією і В. Британією.

Важлива місія ґен. Веґана у Льондоні.

ЛЬОНДОН, 15. 6. ПАТ. У понеділок 18. червня ц. р. приїде до Льондону шеф французького генерального штабу ґен. Веґан, щоби ревізитувати шефа британійського генерального штабу Масінджера. Їхні розмови підготовлять політичні наради мін. Барту з премієром Мекдональдом.

Шість держав відмовили платити воєнний довг.

ВАШИНҐТОН, 15. 6. ПАТ. Італія, Румунія, Мадярщина, Чехословаччина, Польща та Литва повідомили уряд Злучених Держав, що не заплатять чергової рати воєнного довгу 15. червня ц. р.

Стріли у большевицькім посольстві.

ГЕЛЬСІНҐФОРС, 15. 6. ПАТ. Фінляндська телеграфічна агенція повідомляє: Вчора рано англієць Генрі Вілям Брави зайшов до посольства СССР і домагався стрічі з більшовицьким послом Штайном. Одержавши відповідь, що посла нема, Брави витягнув револьвер і зранив кількома стрілами двох урядовців. Опісля сам зранився. Брави від 1920 р. перебував у Фінляндії. В листі, найденім біля Брави, виясняє мотиви свого вчинку. Більшовики вбили його жінку і вуйка, а їх майно сконфіскували. Брави осуджує европейські держави, а головно В. Британію за вдержування взаємин з більшовиками.

Небезпека загибелі.

В Коломиї появилося перше число двотижневика *„Гуцульське Слово“*. У вступнім слові зясувала редакція свою програму як безпартійну, ставлячи собі за ціль моральне і матеріяльне добро підчорногорського українського автохтонного населення.

Як колишній чорногорський мешканець у Дземброні на збочищах Піп-Івана, хочу звернути увагу наших діячів на Гуцульщині на деякі обставини, преважні для істнування гуцульського населення над Прутом і Черемошем.

Колись, давніше, перехід з Косова до Криворівні чи до Жабя уважали люди доказом великої туристичної рутини. Ще гірше було з дорогою з Ворохти до Жабя. Був час, що треба було йти два дні, не дорогою, бо її не було, а стежками побори потоки Арджелюжа (Срібна вода), Кривий та Ільця аж до Черемошу. Лише люди з грудьми сильними як міхи і зі сталевими ногами запускалися до Жабя.

В самім Жабю при дорозі здовж Черемоша було кілька жидівських крамничок, а решта самі гуцули.

Згодом австрійський уряд побудував дорогу Ворохта-Жабє і Жабє-Косів. Зараз після цього зросла скількість крамниць. Здовж цілого гостинця від Слупейки до Ільці сиділи майже виключно жиди і дещо поляків. Гуцули відступили взад на багна.

В минулому році на місце воєнної бальковавої дороги побудовано першоклясну автомобілеву шосу від Ворохти через Жабє, Криворівню і Буковець до Косова. На цій дорозі будуть переводити міжнародні автомобілеві рейди. Рівночасно появилися у польській пресі всякі статті на тему „опіки“ над гуцулами, над Жабєм, над Буркутом і Чорногорою. Польські лікарі признали цей терен як найкращий для санаторій, для климатики і для всяких „віллі“ на вакаційні випочинки.

За тими голосами леда день посиливе юрба всякого народу — з винятком хіба українців. Повикуповують обдовжені без краю гуцульські грунти, висушать багна на Ільці, Слупейці і Краснім Лузі, поставлять там чудові віллі в закопанськім стилі, каварні, санаторії. Гуцули відступлять взад на верхи. Деякі дістануть посади придверників, лакеїв, носіїв. Навчаться також пуцувати черевики „гостей“.

З часом на Піп-Івані, Шпицях, Томнатику і Говерлі стануть пишні палати. В Жабю заложать гуцульський музей, де в ошклених шафах будуть показувати гуцульські кукли й оповідати, що в Жабю були колись такі люди і то живі...

Може в нас найдеться якась установа або організація, щоб допомогла в цій справі.

Альфред Будзиновський.

Середземноморський союз.

Висліди розмов міністра Єфтича з Барту.

БІЛГОРОД, 15. 6. ПАТ. Мін. Єфтич вернувся вчора до Білгороду. Перед відїздом мав ще важливу нараду в міністерстві закордонних справ на Ке д' Орсе з мін. Барту. На нараді рішено закинути союз між Францією, Італією та Югославією. Зате вирішено довести до середземноморського союзу, в склад якого ввійшли би такі держави: Франція, Італія, Югославія, Греція та СССР. Мін. Барту поставить таку пропозицію Мусолініему і сподіється вже в вересні ц. р. змонтувати цей союз. Згадані держави мають приречи собі взаїмну допомогу на випадок нападу на одну з них.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 17. ЧЕРВНЯ 1934.

о. Д-Р Г. КОСТЕЛЬНИК. 5)

Мойсей Вернигора — український Валаам.

І ще вивів Валак Валаама на верх гори Фегор, що звернена до пустині. І тут повторилася сцена з сімома жертівниками, але Валаам уже не відходив на самоту, тільки звернув своє лице на пустиню. Далі пише біблія:

„І зачав свою мову і говорив:

Сказав Валаам, Веорів син, сказав чоловік, **котрого очі відкриті, сказав той, що чує божі вискази, котрий бачив видження Всемогучого, котрий, коли впаде, має відкриті очі:**

Які гарні твої намети, о Якове! шатра твої, о ізраїлю! Наче потоки розтяглися, наче огороди при ріці, наче запашні дерева, що їх Господь посадив, наче кедри над водами! ...Положився, лежить як левеня і як сильчий лев; хтож його збудить? хто тебе буде благословити, буде благословенний; а хто тебе проклинав би, буде проклятий.

Тоді запалився гнів Валака на Валаама і, **сплеснувши руками**, сказав Валак до Валаама: Для злословлення моїх ворогів я тебе прикликав, а ось ти їх благословиш уже третій раз. Тому тепер відійди до твого міста; я тобі сказав: Гідну почесть тобі зроблю, але ось Господь позбавив тебе тої чести“ (24. 1—11).

Перед своїм відходом Валаам ще сказав Валакові про майбутність.

„І зачав свою мову і сказав.

Говорив Валаам, Веорів син, говорив чоловік, **котрого очі відкриті:** говорив той, котрий чув божі вироки, котрий має знання Найвищого; котрий бачив Всемогучого; котрий, **коли впаде, має відкриті очі:**

Бачу його, та не тепер; оглядаю його, та не зблизька; вийде звізда з Якова й повстане благодать з ізраїля, і побє моавських князів і вигубить усіх Ситових синів...

Знову зачав свою мову й сказав:

Ах, хтож буде живий, коли це вчинить Бог? Бо кораблі приплинуть від хитимських (Chittim) берегів і замучать асирійців, замучать і евреїв; але також і самі пропадуть до решти.

Встав тоді Валаам і відійшов та вернув до свого міста; а також і Валак пішов своєю дорогою“ (24, 15—25).

*

Характеристичний **цвітистий стиль** мови Валаама; і нинішні медії в трансі, коли передсказують щастя чи нещастя, говорять (чи пишуть) подібним стилем. А вже рішаючі ті два місця, де говориться, що Валаам „коли впаде, має відкриті очі“. Це значить, що Валаам говорив свої „мови“ в **трансі** (падав на землю, був не при собі, і саме тоді бачив тайни), і Валак мусів **аж сплеснути руками,** щоб збудити Валаама з трансу.

Ці факти свідчать самі про себе, що вони не могли бути видумані, а могли бути тільки з досвіду взяті.

І просто мусимо подивляти біблію, що вона мала такий критичний обсерваційний змисл, що підглянула цю характеристику Валаама та вважала за потрібне аж двома наворотами записати її.

Тай це не маловажне, що біблія старається переповісти зміст „промов“ Валаама таки його власними цвітистими словами.

Алеж люди Старого Завіту мали вироблений зосвід на тому полі. Щоб про це переконатися, вистарчить навести кілька місць із біблійних книг Старого Завіту. Ось такі місця:

„Давніше в ізраїлі так говорив кожний, коли йшов радитися Бога: Ходіть, а підемо аж до видючого; бо кого нині називають пророком, того давніше називано **видючим**“ (І Сам. 9, 9).

„Тоді післав Савло послів, щоб схопили Давида; а коли вони побачили громаду пророкуючих пророків і Самуїла стоячого, що був їх наставником, прийшов і на них божий дух, та й вони пророкували.

Коли про це донесено Савлові, він післав інших послів, але й вони пророкували. І втрете післав Савло послів, та й ці пророкували.

Потім пішов і сам (Савло) до Рамати і прийшов аж до великої керниці, котра є в Сокот, та питався і говорив: Де Самуїл і Давид? І сказали йому: Ось вони в Найот у Раматі.

І пішов там до Найот у Раматі, а прийшов також на нього божий дух; і так, ідучи далі, пророкував, аж прийшов до Найот у Раматі.

І скинув також сам свою одежу, та пророкував і він перед Самуїлом, а **впавши лежав нагий цілий день і цілу ніч;** відти пішло в приповідку: Невжеж і Савло між пророками?“ (І Сам. 19, 20—24).

Щож тут означає слово „пророкувати“? Знаємо те масове, штучним способом викликуване „пророкування“ з життя фескирів.

Під такт якоїсь одноманітної пісні чи бубна факіри танцюють, несамовито крутяться, деколи скидають зі себе одежу, тратять свідомість, падуть на землю. Ця психоза заразлива ще в більшому ступні, ніж плач або сміх. Штучне виелімінування самосвідомости є власне умовиною для гіпнотичних і сильніших медіюмічно-спіритистичних явищ.

(Далі буде.)

Після розбройної конференції.

Женева, 12. червня 1934.

Живе ще конференція, чи вже згинула? На цей запит один німецький часопис відповідає, що після резолюції, принятої 8. VI., конференція перебуває в стані, з якого її можна завжди повернути до справжнього життя. Чи це станеться, залежить у першій мірі від висліду безпосередніх переговорів між представниками великих держав, розпочатих на цій конференції.

Ставити якісь прогнози при сучасній плинности політичних відносин в Европі булоб дармо, але варта зазначити сучасний стан міжнародніх відносин витворений наслідком розбройної конференції.

Змагання до розброєння безумовно істнує у звязку з фінансовими тягарами та небезпекою війни. З цим фактом треба числитися. До здійснення свого завдання конференція безпосередньо не наблизилася ні на крок. А зайва балаканина з нагоди більшовиків у Женеві викликала в політичних колах Англії, що справді заінтересовані на континенті, обурення і намір виступити з почином розвязання конференції. Суперечка між Барту з одного та представниками великих держав з другого боку здавалось ось-ось розвяже конференцію неминуче. Це примусило Барту рішуче змінити фронт.

На засіданні 8. VI. заявив він на адресу голови американської делеґації та сера Джона Саймона: „Ми не хочемо ніякої політики оточення. Ми не маємо наміру провадити її, вона не лежить в тім, що ми робимо". Ця заява є нічим іншим, як відмовою від пляну порозуміння з Москвою проти Німеччини та від плянів реґіональних союзів взаємного забезпечення взагалі. Відновлення нормальних дипльоматичних відносин між Москвою і Малою Антантою цій зміні фронту Франції не перечить, бо обміна листами між Літвіновим і представниками Малої Антанти була лише останнім формальним актом раніше довершеної угоди.

Відмовлення від порозуміння з Москвою було ціною, якою Барту купив Франції відновлення добрих відносин з Анґлією. За це Барту стрінули в Парижі як тріюмфатора. В деякій мірі він заслужив на це, показавши себе в Женеві не лише знаменитим промовцем, а й дуже зручним політиком. Він оминув тут ізоляції, яка загрожувала Франції не лише з анґлійського, але і з італійського боку. Годячись на компромісову резолюцію, що врятувала конференцію від остаточного занику, представник Італії, Ді Сораня заявив, що „італійська делеґація тримається засади, що конференція повинна розпочати наново свою працю не раніше, ніж будуть розвязані деякі політичні проблеми; кожний знає, що це значить — не раніше, ніж Німеччина вернеться до Женеви". („Нов Цір. Цайт.").

Це становище італійської делеґації у звязку з відвідинами Гітлера в Римі, що мають незабаром відбутися, є безсумнівною ознакою нового німецько-італійського зближення, отже скріпленням фашистського фронту в Европі. Не можна у звязку з цим поминути без уваги і виступу представників Мадярщини, Австрії та Болгарії на конференції „розброєння" з домаганням рівности у зброєнні. Цей виступ є гідною відповідю на відновy „нормальних" дипльоматичних вносин між Малою Антантою і Москвою.

Повідомлення французької преси, що Італія противиться, щоб приняти більшовиків до Союзу Народів, італійська преса справді „рішуче" спростувала, але навела тільки історичні докази італійської приязні до більшовиків за останні роки, не висловлюючись ані трохи мериторично за приняття їх до Союзу Народів. Більшовицька преса зі свого боку зломала довго додержуване завішення зброї супроти Італії, і п. Радек запевнив усіх, що ніхто не сміє не вірити, що італійський фашизм жорстоко визискує робітництво. А послушні хахли з „Вістей" гавкнули навіть за панами про „підозрілі дії" за Родосі та інших островах біля турецьких берегів, де італійська влада зосередила великі військові сили, саме біля тих районів Малої Азії, які здавна були обєктом прагнень італійського імперіялізму". („Вісті", 26. V. 1934.).

Таким чином, коли Барту заслужив собі тріюмфальний вїзд до Парижа, то такого вїзду до Москви Літвінов собі рішуче не заслужив. Віднова дипльоматичних відносин з Малою Антантою — навіть не юридичне визнання — не є ніякою рекомпензатою за охолодження відносин з Францією та отверто неприязні виступи Англії та Італії. Отже нема дива, що коли приняли історичну резолюцію, Літвінов виглядав у конверзаційній салі журналістів досить пригноблено. сало всіх його трьох підборідь — нестетичне заперечення відомостей про голод у межах СССР! — сумно хиталось, коли він диктував щось одному зі своїх службовиків та давав пояснення журналістам.

Поразку більшовиків у Женеві стверджує і офіціоз Союзу Народів пишучи: „Треба з натиском ствердити, що успіх французької політики тісно злучений зі співробітництвом з Великобританією. Поруч з цим зближенням охололи і франко-совітські залицяння. Справжніми переможеними в цій справі є совітські дипльомати. Літвінов не міг заховати свого розчарування; часописи СССР зраджують уже своє подразнення".

„П. Барту спромігся зручно зробити висновки з досвіду останніх двох тижнів. Коли Ке-д Орсей ставить свою забезпеку на позицію совітську та східну, Великобританія відокремлюється та ізолюється. Льокарно розвалюється, а остаточне поріжнення з Берліном може мати дуже криваві наслідки. Франко-совітський союз це можлива війна".

„Зате франко-британське порозуміння це єдиний можливий шлях, щоб злагіднити відносини між Парижем та Берліном. Згода між Льондоном та Парижем це гарантія миру. Льондон чи Москва? Схиляючись у бік першого п. Барту не лише забезпечив успіх своєї політики, а й скріпив мир. П. Е. Б." („Ж. д. Ж." 10. VI.).

Не зважаючи на цю поразку більшовицької політики в Женеві приняти більшовиків до Союзу Народів лишається в межах можливости та ймовірности. Ця поразка хіба збільшить приниження представників сталінської деспотії при їх осінній подорожі до женевської Каноси. Московський уряд не поставить якихось спеціяльних домагань при вступленні до Союзу Народів, у роді того, наприклад, щоб Союз Народів не мішався до справи невільницької праці, виголоджування дітей і жінок, переслідування релігії і т. ін. Не буде Москва також жадати, щоб її визнали всі держави перед вступом до Союзу Народів, ані щоб одноголосно її приняли. Коли політичні відносини в Европі до осени не зміняться на некорисгь московського уряду, то він мабуть знайде на зборах Союзу Народів потрібний мінімум, дві третини всіх голосів.

М. Данько

Зі сучасних відносин на галицькому Поділлі.

Історія одної дяківки.

У деяких повітах галицького Поділля (Тернопіль, Збараж, Скалат, Теребовля, Чортків, Бучач) живе по селах доволі високий відсоток латинників. Величезна більшість останніх уживає ще досі між собою української мови і вона є справді їх матірньою мовою. Чисто польських сіл з польською розговірною мовою між латинниками — небагато. Звичаї і ноша латинників по селах — за винятком польських кольоній — теж українські і крім приналежности до римо-католицького костела та польських молитов не ріжнилися вони досі нічим від своїх сусідів греко-католиків. До світової війни якоїсь **національної ворожнечі між одними і другими теж не було.** Навпаки перед війною часті були випадки, що в рядах наших передових сільських діячів у політичній, просвітній і кооперативній орґанізації були селяни латинники. Не перевелися вони і сьогодні, але число їх значно змаліло. Подільське село переходить велику національну переміну. З одного боку **зросла безприкладно свідомість та активність, зокрема у молодшого покоління, серед греко-католиків,** з другого на наших очах **твориться на селі польський національний актив,** якого до війни там майже зовсім не було. Український актив має велику перевагу у більшости сіл, але з відомих причин виступає здебільша тільки у дефензиві. Зате в сучасному положенні і з уваги на протекцію ріжних впливових чинників у наступі є нині польський актив. Не рідко приходить до сутичок, особливо з нагоди українських національних маніфестацій. Про це знаємо добре з карних старостинських оречень і карно-судових розправ.

Про один такий сільський бешкет хочемо отсе розповісти.

В **Березовиці Малій,** пов. Збараж, від непамятних часів стояла **на церковній парцелі дяківка,** де давніше була сільська школа, у котрій учив дякоучитель. Коли з причини старости завалилася стара дяківка, вибудовано в 1905 р. нову, де зразу мешкав дяк, а опісля був склад церковних річей (фелони, хоругви, образи і т. д.). В часі закладання грунтових книг парцелю, на котрій побудовано дяківку і яка безпосередньо притикає до церкви, **помилково записано на народню (людову) школу** в Березовиці Малій, замість на церкву, здається тому, що у дяківці учив колись дякоучитель. Від більше як 50 літ у дяківці школи вже не було і дяківку та парцелю посідала і вживала виключно сама церква.

Греко-кат. церковний комітет у Березовиці Малій з парохом о. Миколою Іванчуком з Іванчан рішив управильнити гіпотечний стан і вніс позов до городського суду в Збаражі проти державного скарбу і народньої школи чи пак шкільного фонду **з домаганням втабулювати право власности повишої парцелі на греко-кат. філіяльну церкву в Березовиці Малій.** Такий цивільний процес вже ведеться і на основі зізнань свідків випаде без сумніву на користь церкви.

В селі абсолютну більшість творять латинники, **греко-католиків там всього одна четвертина населення.** Є там і „Стшелец". На домагання кількох місцевих латинників на весні мин. року тодішній збаражський староста п. Войцеховський приказав опечатати дяківку без повідомлення інтересованої сторони, себто церковного комітету, чи місцевого пароха о. М. Іванчука, хоч дяківка не грозила ані заваленням, ані не було в селі ніякої пошесної недуги. Кількох місцевих латинників при допомозі поліції і війта Францішка Яворського опечатали дяківку, покликуючись на зарядження старости. У цій справі вибралася делеґація українських греко-кат. селян під проводом о. М. Іванчука до староства в Збаражі з просьбою зняти печатки з дверей дяківки. Депутації не принято, а сказано тільки, щоби справу представити на письмі. Згідно з цим бажанням о. М. Іванчук предложив старості обширне письмо, на яке по якімсь часі дістав відповідь, що **справа з дяківкою належить до компетенції суду, а не староства,** а заступник старости п. Слясський заявив о. М. Іванчукові, що староство умиває від усього руки.

Вже після цього хтось зірвав печатки з дверей дяківки. Хто це зробив, невідомо. Коли це побачив о. М. Іванчук, прикликав свідків, які ствердили, що печатки знято. Тоді двері дяківки отворено і церква увійшла знову у її правне посідання. Поліція зробила карне донесення до суду на о. М. Іванчука за мниме нарушення урядових печаток, **але суд у Збаражі о. М. Іванчука увільнив.**

У міжчасі внесено цивільний позов до городського суду в Збаражі проти державного скарбу чи пак місцевого шкільного фонду (місцева публична народня школа ніколи не була в посіданні дяківки) про признання гіпотечного права власности в користь церкви парцелі, на якій збудовано дяківку. Переслухано в суді під присягою багато свідків, що потвердили в цілости подійсний стан позву. Процес покищо ще нескінчений.

Тимчасом у ночі зі суботи на неділю з 21. на 22. квітня цього року гурт людей зі сокирами і гаками прийшов під дяківку. Почавши від даху, стали вони розвалювати будинок. Тревало це довший час і відгомін ударів та лоскіт падаючих частин будинку чути було далеко серед нічної тиші. Чули його і недалекі сусіди греко-католики, але боялися вийти і перепинити наїзд на дяківку. Нічні „герої" працювали так довго, доки не розвалили даху і всіх стін. Другого дня рано на місці, де стояв будинок дяківки, була **тільки купа звалищ глини, цегли і дерева,** а під ними церковна утвар. Очевидно, парох повідомив про все поліцію, яка робила доходження, але виновників наїзду і руїни не викрила.

Про те все **повідомив письменно посол д-р Степан Баран президію воєвідського уряду в Тернополі,** подаючи і свідків, які можуть причинитись до викриття учасників наїзду. Сподіємося, що п. воєвода Марушевський прикаже підчиненим органам довести енергічне слідство і викрити тих, що своїм нічним наїздом на чужу нерухомість не приносять нікому чести, а то тимбільше, що — як заявив це недавно депутації українських послів — не допустить до витворення у себе мексиканських відносин.

Вибори до міських рад на Волині.

Вибори до міських рад на Волині, що відбувалися в днях 27. травня, 3. і 10. червня, вже за нами. З відомих причин ми позбавлені можливости подати докладні відомости про хід тих виборів, тому змушені обмежитись майже до сухих інформацій у цій справі.

В містах **Березне, Берестечко, Горохів, Корець, Костопіль, Олика, Радивилів, Рожище, Ратно, Устилуг, Здолбунів** і **Рівне** голосування не відбулось, бо зголошено лиш одну листу ББ (т. зв. Господарського Бльоку), хоч у деяких містах фактично були зголошені ще й інші листи, але їх уневажнено.

Отже в тих містах, де вибори пройшли через акламацію, вислід виборів по національности такий:

	поляків	укр.	жид.	рос.	ін.
Берестечко	5	6	5	—	—
Березне	4	6	6	—	—
Горохів	6	5	5	—	—
Корець	6	4	6	—	—
Костопіль	6	5	4	—	1
Олика	7	3	6	—	—
Остріг	12	6	6	—	—
Радивилів	5	4	7	—	—
Ратно	3	3	6	—	—
Рожище	5	3	8	—	—
Устилуг	4	2	6	—	—
Здолбунів	15	6	2	—	1
Рівне	20	6	12	1	1 чех
Володимир	16	4	10	2	—

В містах **Сарни, Домбровиця** і **Рокітно** була зголошена теж нібито одна листа, але голосування відбулося, бо зголошено більше кандидатів, ніж треба було обрати радних.

У **Кремянці, Любомлі** і **Дубні** зголошено по кілька лист і вибори відбулися з таким вислідом:

Кремянець: листа ч. 1 (ББ) 18 манд., листа Жидівського Госп. Бльоку 6 м. З того: українців 11, поляків 7 і жидів 6. Росіяни не дістали ні одного мандату. Серед обраних українців є лиш один інтелігент проф. М. Кобрин, решта — міщани з передмість, переважно несвідомі. Хоч у раді Кремянця буде більшість українців, але вже це одно, що попали туди люди, які на міській господарці в більшости не розуміються та які не матимуть потрібної відваги виступити там, де треба — позитивних наслідків з тих виборів у Кремянці для українців сподіватись не доводиться.

Дубно: листа ч. 1 (ББ) здобула 17 манд., жидівський бльок 6 манд., росіяни (фактично малороси) 2. З того: поляків 16, жидів 8, росіян-малоросів 2, українець-певняк 1.

Любомль: листа ч. 1 (ББ) — 10 манд., жидівський бльок 5 манд., листа христ. робітників 1 манд. Разом вибрано: українців 6, поляків 5 і 5 жидів.

Українські незалежні листи підчас цих виборів на Волині зголошено лиш у Володимирі, Рівному і в одній окрузі Луцька, але і їх з ріжних „формальних" причин уневажнено або й зовсім не принято. В інших містах (більшости) українське незалежне громадянство, маючи сумний досвід попередніх виборів, навіть не робило спроб виставйти свої окремі листи без бльокування з ББ або й з огляду на своє „наставене" з місця „страха ради" вскочило в некуплену українську гречку з тим, що на спільних листах їм дали в хвості по одному чи кілька мандатів. Словом: на перший погляд „ідилія"..

Про вислід виборів у **Луцьку** й **Ковлі** повідомимо. В тих містах поляки йшли з певняками під фірмою ББ. В Луцьку уневажнено одиноку українську листу на передм. Красне з тої причини, що нібито забракло 10 підписів під листою. Сталось так, що аж 49 осіб, які підписали ту листу, опісля свої підписи відкликали.

При цій нагоді не можемо не висловити свого глибокого обурення на адресі міщан передмістя Луцька — Красне, які виявили себе такими шкурниками, що аж 49 з них свої підписи з української листи відкликали, хоч у більшости вони незалежні і ніхто з них нічого не міг би потерпіти за це. Зрештою навіть колиб і довелось за загальну справу (але справу чисту) й потерпіти, то свідомі своїх прав і цілей громадяни того боятись не повинні. Тих 49 боягузів дали свідоцтво своєї громадянської і моральної убогости. Вони виявили, що не вміють постояти за свої права там, де треба; де треба подати голос, що й ми маємо щось до говорення в справах міської господарки й ін. Вони показали, що вродилися і хочуть умерти рабами І таких на Волині, на жаль, ще дуже багато.

Яр. Писарівський.

Село на Радянській Україні.

З ВРАЖІНЬ ОЧЕВИДЦЯ.

V.

Норми і кари. — Все бере держава.

Люди, змучені працею, мусять чекати нераз до першої години в ночі, щоби знати на яку роботу будуть призначеними, так як бригадира вранці нескоро найдеш, а до роботи зразу треба приступити, бо інакше трудодня не заробиш, т. є норми не виповниш.

Норми трудодня дуже високі і рідко може хто її виконати. Уся робота нормована. Приміром: збіжа до молотарки треба привезти 20 фір і не якнебудь накласти, а назначене число кіпчито копиць. Коли бригадир замітив, що фіри чомусь неповні накладено, він тут-же штрафує того, хто накладав, відіймає із зароблених днів, зароблені дні. Коли є гуртова робота на кілька або кільканацять душ, примірои коло молотарки, то тут теж норма: вони повинні змолотити означене число фір і означене число цетнарів, чистого зерна віддати до шпіхліра або навантажити на автомобілі, тому, що коли йде молотьба, то держава зерно зараз забирає, а підчас жнив з міст приїзджають мобілізовані автомобілі.

Підчас жнив влада висилає на село численні сзброєні загони комуністів та комсомольців, котрі днем та ніччю стережуть збіжа і на пні і коло молотарок. І горе тому, хто би відважився вже на зібранім зі снопів полі підняти хоч колосок. Навіть ті клапті, що падають з фір на дорогу, призначені робітники згромаджують на купки і коли до ночі той чи інший колгосп не виїде і не забере, то спалюють.

За збирання колосся карають дуже суворо, до пяти літ вязниці з утратою прав та висилкою в далекі провінції. Ще гірше бува тому, хто взяв би хоч жменю намолоченого зерна; за те вже карають розстрілом.

Відроблений день колгоспникові відмічають паличкою (крискою), коли він виповнив норму. Свій заробіток колгоспник дістає після річного розрахунку. До річного розрахунку видають колгоспникові „авансом" небільше пів фунта борошна на день і то тільки тоді, коли він має зароблені дні. Де такий аванс видають, то такий колгосп рахується міцним. Коли колгоспники працюють на полі далеко від села, то їм варять там куліш (затирку); їдять вони ту саламаху завше майже без хліба. За таку трапезу бухгальтерія нараховує 70 коп. так, що коли колгосп мав поганий урожай та кепський дохід взагалі, то при кінці року, коли складають біланс, стаття на заробітну платню виділяється в дуже малій сумі, що означає, що трудодень випадає дуже дешевий.

Бувало колгоспник дістає платню за кожний пророблений день, але часто бувало, що й нічого не діставав, ще й був винен, а винен за то, що авансами брав, та на полі саламаху їв.

— Нема того колгоспу у СССР, де колгоспник в кругову по 50 коп. вдень заробив би.

Колгосп за державним пляном має не тільки посіяти назначене число гектарів ріжних культур, але кожний гектар повинен і вродити

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 17. ЧЕРВНЯ 1934.

РОМАН ДУДИК.

ДОНЖУАН.

— З ким це так директор Ганчук проходжується?

— Та кажуть, що це його жінка. Вже кілька місяців жонатий!

— Що ти кажеш? А я й нічогісінько про це не знав! Бач хитрий лис!..

— І дивися, яку взяв жінку!.. Таж це просто Афродита!..

— Та знаєш „хто має щастя?"...

— Але подумай, вона від нього на яких двацять літ молодша! І що вона в нього найшла? Старий, лисий, певно вже на ревматизм лікується.

— Ха-ха-ха! Їй Богу правда! Але знаєш Влодку, що сьогодні оплачує: посади, братіку, становище, а ще таке добре платне, яке займав Ганчук!.. Це впливова тепер людина! До нього бігають пані, як до рабіна жиди, щоби виблагати якої посади... Так і ти, Влодку! Якби ти мав посаду, яка хочеш, з вискоками за тебе піде, хочби зараз! А так, не маєш де притулитися... Нема правди на світі!..

— Нема, Бодю!.. Але... але, знаєш, що? Я з директором знайомий. Піду до нього, скажу прийшов поґратулювати, запізнаюся із його жіночкою, може само щось... розумієш...

— Фірма є! Ха-ха-ха!

— Є!... Знаменито! Іду ще таки сьогодні!

— Іди, Влодзю іди! Хай тебе Бог благословить!...

— Не бійся, Бодю! Тиж мене знаєш. Я кутий на чотири нозі!..

— Уважайжеж, брате, щоб не спотикнувся на котру!.. Ну, я вже тебе попрощаю їди в блаженну путь! **Vivant sequentes!**

— **Vivant!**

*

— Поважання!

— А, просимо, просимо!

— Це моя...

— Знаю, пане директор, знаю, це пані добродійка. Дуже мені приємно пізнати. Цілую ручки пані добродійці, маю честь представитись Володимир Пловінський, покінчений аґроном. Я прийшов власне зложити панові директорові широ-сердечні побажання з нагоди вінчання, ну і поґратулювати такого вибору!... Усі заздрять панові, директорові...

— Якто? Не розумію, у чому річ?

— Ха, ха, ха! Пан директор жартують здорові! Хоч місто велике, але ми про своїх людей знаємо все і скоро! Тільки пан директор по вінчанню із церкви, а ми вже маємо якнайточніші інформації...

— Так?..

— Та ясна справа! Особливо особа пана директора для нас усіх така важна, що ми, кажу щиро, радіємо всі разом із паном директором ..

— Та і вам, пане Пловінський, час був би...

— Та щож, пане директор, оженився би, хоч би й зараз, так щож!... Піде найти якого місця...

— Знаєте, що, пане! Я вам дам заняття поки що у своїй канцелярії. Багато не будете мати, але все таки дістанете повне утримання, та кілька золотих на тютюн. Згода?

— Ах, пане директор! Чи згода? Та я не знаю, як дякувати, не знаю, як виявити вам свою вдячність! Чи зможу колись віддячитись за таке велике добродійство?..

*

— Якже там, Влодзуню, тобі живеться? Ге?.

— Дякую Бодю! Живеться мені добре. Працюю разом із директором Ганчуком, та взагалі панство Ганчуки дуже добрі і чесні люди...

— Особливо пані добродійка... як вона .. Маруся — що?...

— Не смій, Бодю, ображати...

— Та що це ти, братіку, такий покірненький? Ти думаєш, що люди сплять, чи що? Таж я сам стрічав тебе, синку, з панею Марусею тет-а-тет у парку! Та ти не бійся, я тобі каші не заколочу — сервус!..

— — — — — — — —

„Дорогий Михасю!

Із Тебе ґеніяльна людина! Усе сталося, як Ти передбачив! Як тільки Влодзьо „утік" зі мною, я таки другого дня призналася йому до всього. Ніяк не хотів повірити, що Ти є і був усе моїм рідним братом! Тепер ми вже третій день у домі наших батьків, та Влодзьо почувається знаменито, хоча каже, що боїться, щоби Ти його не звільнив із посади. Я його упевнила, що Ти не тільки не звільниш, але вистараєшся ще краще місце для нього! Він тепер цього варта!..

Тепер найважніша справа: наше весілля відбудеться невідклично 22. ц. м. Просимо Тебе всі, щиріль конче на цей день! Тиж наш найважніший і найдорожчий гість!.. Ждемо!

Здоровлю і цілую Тебе щиро

Твоя сестра

Маруся".

за пляном назначене число цетнарів, бо за пляном держава і збіже бере. Вродило чи ні, дай і, то, що дай, а самі беруть. Пшениці напримір ніколи і ніякому колгоспові не вистарчає, щоби виповнити плян зерноздачі державі. Держава завше старається так, щоби пшениці в колгоспах не залишилось навіть на посів. Тут свого роду теж політика; по перше пшениця має валютну цінність і держава не може залишати пшениці в колгоспних шпіхлірах, а по-друге всі прибутки повинні бути в державних руках. Примірем, держава приймає пшеницю від 5 до 8 карб. за 100 кг., а на посів продає ту саму пшеницю колгоспам по 30 карб. за 100 кг., так, що колгоспи за свою пшеницю переплачують державі більш як 20 карб. на 100 кільо.

Колгоспи за віддане зерно чи то інший продукт державі, грошей на руки не дістають, а всі розрахунки ведуться через банк. В кожнім районовім місті є філії Держбанку, де кожний колгосп має свій контокурентний рахунок. Всі суми за продані продукти колгоспам поступають до Держбанку, Держбанк сам веде розрахунки за кожний колгосп. Приміром: з Машиново-Тракторними стаціями за обробіток землі, за пальне для тракторів, за податки, за позики державні, за газети і т. і.

Хто забирає прибутки колгоспні?

Держава, податками та примусовими позиками.

М. Т. С. за обробіток землі; політвідділи.

Районові земельні відділи за упорядковання землі (тому, що майже кожного року армія землемірів землю перемірює) і десятки інших організацій.

Велика армія інструкторів, організаторів районових, областних та центральних.

Їх так багато є, що майже на кожнім кроці можна зустрінути з портфелем якогонебудь емісара вищих органів. Кожного з них колгосп має привезти, нагодувати, на дорогу дати, заплатити і відвезти. З приводу цього є приповідка: **„Раніше на одного пана мусіло робити десять душ — а тепер один мусить робити на десятьох панів“.**

Мін. Ґебельс у марш. Пілсудського.

ВАРШАВА, 15. 6. ПАТ. Вчора перед полуднем мін. Ґебельс поїхав на замок, де записався до книги на авдієнцію у президента. Пополудні в товаристві мін. Бека і посла Мольтке відвідав марш. Пілсудського, з яким відбув півгодинну нараду.

МІН. ҐЕБЕЛЬС У КРАКОВІ.

Нині в год. 8.20 рано відлетів Ґебельс до Кракова з представниками міністерства пропаганди та журналістами.

КРАКІВ, 15. 6. ПАТ. Мін. Ґебельс в товаристві віцеміністра Шембека, німецького посла Мольтке, заступника воєводи Баліцького та журналістів оглянув Вавель, катедру, університет, музей і т. д.

МІЛІОН ДОЛЯРІВ ШКОДИ ПРИ ПОЖЕЖІ ЦЕРКВИ.

НЮ ЙОРК, 1. червня. (Вл. кор.). В сусідній місцевости, Юніон Сити, Н. Дж. згоріла вчора католицька церква св. Михайла разом з монастирем Пассіоністів. Вона була звісна у східних світах через свої цікаві історичні та релігійні памятки. Хоч їх врятовано, всеж таки шкоду обчислюють на міліон дол. Пожежу видко було з Ню Йорку через ріку Гудсон. Між памятками, які врятовано, находиться також частина правдивого дерева хреста і цінні ризи східного обряду. Ризи закуплено перед кількома літами разом з іншими предметами, які привезено з Росії на продаж до Америки. Ризи належали до церковних достойників на царському дворі. — Церкву св. Михайла бачили тисячі подорожних, що приїздили або віїздили з Ню Йорку пенсильвенійською залізницею. Вона стоїть на горбку і мала прегарну баню в романському стилі, з якої саме повстав огонь в часі направок. Крім бані згоріли обі вежі на переді церкви, а з них попадали на землю цінні дзвони. Згоріли також коштовні орґани.

Вкрали цілий потяг вантажних авт.

НЮ ЙОРК, 1. червня. (Вл. кор.) Хоча крадежі належать до звичайних подій в кожному місті, то всетаки крадіж чотирьох вантажних авт разом з набором, між тим з одним самоходом, це незвичайна справа. З Філядельфії до Ню Йорку приїхало чотири самоходові троки, навантажені добром, яке перевозили до Ню Йорку. Шофери заночували при Іст 15-ій вулиці на сидженнях перед ґаражом, але в ночі напали на них бандити, приневолили револьверами піти до ґаражу на стрих, там їх звязали, а самі забрали троки разом з товаром. Шофери увільнилися за півтора години і дали знати поліції. Два вантажні авта, але вже порожні, знайшла поліція в Брукливі.

Зарібок для Нюйорку.

НЮ ЙОРК, 1. червня. (Вл. кор.). Величава парада з нагоди прибуття 81 военних кораблів до Ню Йорку стягнула більше як міліон людей над море та над ріку Гадсон в ріжних точках. Ґазети широко розписуються про подробиці цієї демонстрації, яка властиво була переглядом военних морських сил Америки перед президентом Рузвельтом. Вона була спізнена кілька годин і тому маси народу мусіли стояти ціле пополудне під голим небом, з якого пражило сонце силою 90 ступнів Фаренгайта. Але побіч опису паради, замічаємо в нюйорських ґазетах цілі шпальти про... бизнес, який ця парада принесе купецьким підприємцям. Обраховують так: 35.000 офіцерів та мужви (моряків) привезло у своїх кишенях 2 з половиною міліона долярів. Вони дістали платню якраз перед першим червня. Біля половини з тих грошей буде віісланих до родин офіцерів та моряків. Дещо піде на обезпечення. А значну частину гроша дістануть нюйорські купці, готелярі, театри, ріжні забавові підприємства тощо. Крім цього: прохарчування 35.000 людей коштуватиме денно 12.500 дол. отже за весь час побуту до 17-го червня прийде для міста 225.000 дол. Тут не вчислено цього, що видасть само місто та ріжні орґанізації на приняття залоги при ріжних нагодах. Скромно обчисляють ґазетярі, що понад міліон дол. залишиться в Ню Йорку.

Східне Льокарно на овиді.

ВІДЕНЬ, 15. 6. ПАТ. На сходинах представників Малої Антанти в Букарешті обговорюватимуть проект східного Льокарна. Франція загарантує непорушність кордонів держав Малої Антанти. Політичні кола Чехословаччини заперечують, наче би цей проект тісно вязався з подорожею мін. Барту до Юґославії та Румунії.

—o—

По широкому світі.

— Політичним керманичем литовського міністерства закордонних справ призначено директора литовської телеґрафічної аґенції Таравкасса.

— Німеччина проголосила мораторію всіх закордонних довгів. Англійська преса домагається від уряду строгих репресій.

— Румунський парлямент зійшовся на надзвичайну сесію. Премієр Татареску відчитав відручне письмо короля. Парлямент радитиме над буджетовою рівновагою та стабілізацією валюти.

— Французький військовий літак упав з висоти 2.000 метрів на скали і розбився. Один з летунів врятувався, один ранений, а два вбиті.

Розстріляли 7 осіб в Київі.

Більшовицька преса повідомляє, що 13. червня в Київі розстріляли сім осіб, бувших службовців господарського союзу. Їх обвинувачували у систематичних крадіжах державного майна.

Швайцарська преса про голод на Україні.

(УП) „Нов Ціріхер Цайтунґ“ помістила в числі з 29. 5. ц. р. переклад (скорочений) інтервю посла Хруцького з учителькою з Совітської України, що було поміщене в „Ділі“. Наприкінці додана замітка, що цей звіт хіба є наглядним доказом неправдивости московських тверджень, що віби то на Україні голоду нема та найкращим поясненням, як виглядає більшовицька ліберальна політика під московською кормигою.

—o—

Гітлер зустрінеться з марш. Пілсудським.

„Вечур Варшавскі“ повідомляє, що візита мін. Ґебельса у марш. Пілсудського викликала велике зацікавлення. Між політичними колами кружляє поголоска, що мін. Ґебельс запропонував марш. Пілсудському стрічу з канцлером Гітлером у найближчому часі. Ґебельс мабуть не одержав конкретної відповіди. Стрічу мав узалежнити марш. Пілсудський від покращання здоровля та інших обставин. Зрештою, підчас розмови марш. Пілсудського з мін. Ґебельсом не обговорювано політичних, господарських та меншостевих справ. Ціла розмова мала характер товариської ґутірки.

—o—

Перська цісарева в Варшаві.

ВАРШАВА, 15. 6. ПАТ. Завтра в год. 8.40 рано їхатиме через Варшаву перська цісарева Малекег Паглеві. З цісаревою їдуть три дочки, чотири двірські дами та шеф дипл. протоколу.

Рев'я італ. молоді перед Гітлером.

ВЕНЕЦІЯ, 15. 6. ПАТ. Нині рано Мусоліні в товаристві Гітлера прийняв велику ревію фашистівської молоді на пл. св. Марка. Вполудне оба держ. мужі поснідали в Ґольфклюбі на Лідо. Пополудні будуть дальші балачки.

—o—

Великі зміни в Найра.

НЮ ЙОРК, 1. червня. (Вл. кор.). Проф. Молей, один з членів „мізкового тресту“ президента Рузвельта, пише в найновішому випуску свого тижневика „Тудей“, що наступного року прийдуть великі зміни в кодексах Найри та в цілій адміністрації. Він каже, що рік практики показав непрактичність деяких постанов. Молей боронить Найру перед замітами, начеб вона була невдачею, але не щадить критики її недостач. Та всетаки він того погляду, що треба перевести конечні зміни і тим способом врятувати цілу структуру, яка в засаді показалася дуже корисною в переломовім моменті американської економічної історії.

Атентат на міністра Перацького у Варшаві.

З Варшави повідомляють, що в пятницю 15. червня ц. р. біля год. 4-ої пополудні невідомий справник виконав атентат на мін. Перацького при вул. Фоксаль, де є домівка клюбу Б. Б. Невідомий справник підійшов до міністра Перацького і стрілив кілька разів. Важко раненого міністра перевезла негайно рятункова каретка до військового шпиталю при Алеях Уяздівських.

Вулицю Фоксаль поліція замкнула зараз з усіх боків. Справник утік.

—o—

НОВИНКИ

— **Посвячення нагробника** на могилі **бл. п. о. Д-ра Івана Фіголя** відбудеться в неділю дня 17. червня ц. р. в год. 12. вполудне на Личаківськім цвинтарі. На це посвячення запрошує усіх знайомих **Родина.** 1732

— **ПРИЙМАЮ ЯК ДАВНІШЕ в моїм дентистичнім заведенні Сикстуська 17 від 9—1 і від 3—6. — Насс.** 1733 3—4

— **Робітня футер Юліяна Глушевського, Львів, пл. Капітульна 3, I. пов. Тел. 54-46.** Приймає футра до перехову на літо. 1287 38-?

— **Магазин постелі Р. Джала, Львів, Хорущина 3,** поручає: ковдри, матраци по найдешевших цінах. Переробляє ковдри по 5 золотих, матераци по 7 зол. 1285 83-100

— **Заповіджений дитячий концерт** під гаслом **„Діти — дітям“** відбудеться в неділю 17. червня в год. 10 передпол. в салі Лисенка. Дохід призначений на півоселі. Небуденність концерту, на якому поруч сольових продукцій виступить уперше у нас дитяча орхестра під диригентурою Романа Согора, як теж благородна ціль — повинні стягнути якнайчисленнішу публику. Білети можна набути від пятниці 15. ц. м. у Союзнім Базарі, а в день концерту при касі. 1715 3—3

— **Ямна коло Яремча.** Пансіон „Веселка“ отворений від 1. травня. Кімнати гарні, соняшні, добре уладжені, з бальконами. Харч першорядний, спільна їдальня, товариство добірне, ціни конкуренційні. Ближчі інформації подасть Ів. Лісьkевичева, Ямна коло Яремча. 143717-?

— **Приїзджаючи до Гребенова,** не забудь оглянути нового пансіону „Яблонських“ біля двірця. Пансіон уладжений вигідно і задовільно. Харч здоровий, смачний від 4 зол. денно. **Радкевичева.** 1628

— **Ніч під Івана Купала“** переложене на суботу 16. червня год. 18-та з тою самою програмою. Просимо прийти. На випадок дощу просимо усіх гостей з закупленими білетами і льосами на годину 20-ту до салі Бесіди на „Дансінг“.

— **Загальні Збори Товариства „Ощадність“** для господарности і добробуту, кооперативи з обм. відпов. у Львові, відбудуться у вівторок 19. червня ц. р. в год. 6 зполудня в льокалі Центробанку при вул. Костюшка ч. 5, I. пов.

— **Особисте.** Дня 13. червня 1934 Софія Гайдукевич і Ернест Кухар одержали дипльом мірничого інжиніра на Львівській Політехніці.

— **Хліб дорожіє.** З причини звишки цін збіжа і муки львівські пекарні рішили піднести дотеперішні ціни хліба на 2 сотики. Підвишка обовязує від 16. ц. м.

— **„Товариство школи людовей“.** У Львові відбулося 9. ц. м. засідання головної управи „Т-ва школи людовей“ при участи членів з цілої Галичини. Зі звіту за першу половину ц. р. виходить, що повстали три нові повітові союзи Т. Ш. Л. і засновано 15 нових кол та 36 читалень. Зорганізовано 8 недільних університетів, 2 курси для освітних діячів, 3 курси бібліотекарські і 7 господарських. Крім того засновано 58 нових бібліотечних станиць і набуто 2 бурси з власними будинками.

— **Коли ремісники тратять концесію.** На основі нового промислового закону ремісники карані кілька разів за нарушення його приписів, наражені на страту концесії. Якщо ремісник на протязі трьох років був тричі караний судово і дальше нарушує приписи промислового закону, буде як рецидивіст позбавлений концесійних управнень. Промислові уряди будуть вести задля цього відповідні реєстри.

— **Кодекс лікарської етики.** Головна лікарська палата приготовляє від кількох років кодекс лікарської етики, що має обовязувати всіх лікарів. Цього року справа посунулася о стільки вперед, що зібрано вже опінії всіх лікарських палат у краю. Комісія кодексу під проводом проф. Мазуркевича виладжує остаточний текст проєкту.

— **За вбивство поліцая.** Перед трибуналом присяжних суддів у Тернополі розпочалася розправа проти Євгена Костецького, студента агрономії з Відня, Петра Флінти, Олександра Литвина і Якима Флінти, всіх зі села Токи, яким закидується вбивство поліційного постерункового Юзефа Гловяка 13. березня ц. р. Боронять адвокати Брикович, Дзерович, Західний і Шухевич.

— **Львівська хроніка.** З мешкання музики К. Кошелінського при вул. Лонцького вкрадено дорогоцінні скрипки вартости 5.000 зол. — На Гетьманських валах 23-літний Альтгайм Фрідер, зредукований урядовець зі Станиславова, напився в самогубному намірі отруї. Непритомного відставлено до шпиталю. — При вул. Вулецькій отруївся сільним квасом 21-літний шлюсар Леопольд Сидроній.

— **Краєва хроніка.** В Поляниці коло Болехова лісничий Лазовський пострілив із заздрости урядовця зі староства Уратка, що їхав в одній повозці з його жінкою. Пострілений бореться зі смертю у стрийському шпиталі. — В Залучу пов. Снятин отруїлася вероналем 53-літна Мелянія Вевюрська, вдова по управителі дібр, не маючи з чого жити. — В Бориславі згоріла копальня нафти „Леонтина“, власність Айзенштайна. — В Котані пов. Ясло ударив грім в хату Івана Феша і вбивши його, спалив цілу загороду. — В Городку Яг. викрито в домі монтера Вл. Хрусцеля тайну фабрику запальничок. — На ярмарку в Євзуполі Мих. Гандер пробив на смерть ножем Стеф. Кудлу, який станув в обороні своєї зневславленої сестри. — На дорозі з Кобільниці до Яворова Андрій Стадницький побив сокирою Олексу Колака, який помер по дорозі до яворівського шпиталю.

— **Пішов на села грабити.** До мешкання Мендля Шаффа у Звенигороді пов. Бібрка добулося в ночі кількох бандитів, які стероризували Шарфа та його 70-літнту жінку Шайндлю револьверами і зрабували 100 долярів та 20 зол. На прощання побили ограблених, що хотіли заалярмувати сусідів. Поліція арештувала незабаром учасників цього грабунку, якими є Нестор Вовк, Петро Загірний та Андрій Пас з недалекого села Гаїв, а також Петра Конопільського зі Львова (вул. св. Петра 25). Пошкодовані пізнали їх при конфронтації. Показалося, що Конопільський виїхав задля грабунку на села і прибувши до Звенигорода, довідався, що Шарфи дістають гроші з Америки. Отже зорганізував ватагу, з якою доконав грабунку.

— **Напад на фільварок.** В Ловцях коло Радимна, ярославського повіту, напали в ночі на фільварок два бандити. Обезвладнивши нічного сторожа, якого звязали шнурами, вибили вікно і дісталися до спальні властительки фільварку, Францішки Шікової. Нападена ставила опір, причому помагала їй домова служба, одначе бандити побили їх до крови і зрабували 700 зол. готівкою та біжутерію. Підчас грабунку бандити кричали до себе „Бик“ і „Мачуга“, щоби викликати більшу паніку, хоча на основі опису очевидців не були подібні до голосних бандитів зпід Ряшева. За бандитами шукає тепер поліція в околиці.

— **Убив „хлопською зброєю“.** Перед львівським судом присяжних відбулася розправа проти 41-літного Івана Манляка зі Смолина пов. Рава Руська за те, що вбив пасерба Кирила Березовського. Вбив його сокирою, яку назвав у суді „хлопською зброєю“. Манляка засуджено на 4 роки вязниці.

— **Тиф на Поліссі не вигасає.** В косівському повіті на Поліссі шириться дальше епідемія тифу. В однім селі хорує 20 родин.

— **Напад у Варшаві на американський спосіб.** До мешкання Веніямина Шуха, фабриканта шоколяди при вул. Дзельній у Варшаві, прийшли два мужчини і заявили, що мають направити електричну інсталяцію. Коли їм сказано, що ніхто робітників не кликав, добули револьвери і зажадали грошей. На крик доньки господаря дому один із них стрілив до Шуха, а другий вдарив її револьвером. Сполошені криком бандити втікли і впали до авта, що стояло оподалік. За ними пустилися поліцаї в погоню. Бандити острілювалися з таксівки, але бачучи, що погоня дужчає, вискочили з авта і впали до мешкання Мошка Вайнберга при вул. Огродовій, віддаленій 3 км. від вул. Дзельної, де забарикадувалися і почали стріляти. На місце наспіла поліційна влада, яка вжила сльозних ґранат. Одначе бандити перейшли до інших убікацій і забарикадувалися в кухні. Тоді поліцаї в охоронних щитах почали ломити двері і стріляти до мешкання. Врешті поліція добулася до нутра і застала бандитів неживих. Знайдено при них три револьвери та муніцію. Арештовано теж шофера самоходу, що чекав на бандитів перед домом при вул. Дзельній. Ствержено, що вбиті бандити називалися Маріян Новацький із Жирардова і Максиміліян Зелінський. Шофером є Ян Тищінський. Поліція глядає за дальшими спільниками.

— **Свині в скарбовім уряді.** До містечка Вжесні в Познанщині приїхав самохід, завантажений свиньми й телятами, призначеними на продаж. Нараз за міською рогачкою вискочили на дорогу два податкові секвестратори, задержали самохід і опечатали „товар“, який тимсамим самоходом повезли до скарбового уряду. Того самого дня відбулася ліцитаційна продаж свиней і телят за безцін.

— **З Польщі.** В Борках пов. Ніско посварилися на полі два брати за ґрунт, причому один із них, Войтіх Старжиняк, пострілив брата Петра в черево, так що він помер у шпиталю. — В Грудьондзу засуджено за шпигунство Валеріяна Наймана на 10 літ вязниці. — Польсько-бельгійське товариство хоче побудувати між Варшавою і Отвоцком на стовпах воздушну залізницю зі швидкістю 200 кільометрів на годину. Торговці рибами хотять заснувати у Варшаві рибну біржу. — На замку в Гродні після репрезентаційного балю арештовано елегантного молодика, що був торговцем людським товаром. — Під Гройцем зліцитований довжник підпалив з пімсти дім вірителя. — Конверсія рільничих довгів обняла 56 міл. зол.

— **Програв маєток товариства.** Австрійська преса подала недавно вістку, що одно велике акційне т-во ліквідує свої інтереси у Відні і переноситься до Праги. Показується, що причинився до того головний директор т-ва, який впродовж трьох років програв увесь маєток т-ва в карти. Страти обчисляють на кільканацять міліонів шілінгів.

— **Большевики замикають церкви.** Як повідомляють з Москви, в Совітах замкнено в останніх часах багато церков. На самій Україні і західніх сторонах Совітів 46 церков перемінено на робітничі клюби і т. п.

— **Дивний грім.** Як повідомляють з Кошиць, в селі Гргові підчас бурі ударив грім в робітницю Тіму, що несла на руках 2-місячну дитину. Мама згинула на місці, а дитина залишилася здоровісінька.

— **Горкій проти большевицьких письменників.** В совітській пресі появилася сензаційна стаття Максима Горкого, що виступив гостро проти совітських письменників. Він закинув їм деморалізацію, алькоголізм, нездорову товариську атмосферу, сплетні та інтриги, мегальоманію, творення товариств взаїмної адорації, дальше надмірний індивідуалізм та хоробливу амбіцію, що все відбивається на якости літературної праці. Вкінці Горкій закидує їм хуліганство, зазначуючи, що від хуліганерії до фашизму тільки один крок. Предметом атак Горкого стався спеціяльно гурт письменників з б. союзу пролетарських письменників та багато молодих поетів комсомольців. Дальше читаємо м. і.: „Голосно балакаючи про всесвітне значіння геройської праці робітника й колективіста і радо записуючи цю працю на свій рахунок, дуже багато письменників стаються поволі подібними до славної мухи, яка сидячи на розі вола, хвалиться: „ми орали". Наприкінці Горкій робить таку замітку: „Витворилася атмосфера нездорова й ганебна, щодо якої висловиться незабаром авторитативна робітнича опінія". Стаття Горкого свідчить про великий фермент серед совітських письменників і заповідає нову хвилю репресій.

— **Відгуки трагедії на Дністрі.** Селянина К. Флорю большевики розкуркулили й заслали на два роки на північ. Звідти він втік, вернувся до свого села Глинна, недалеко від Дністра і рішив з жінкою та чотирма дітьми втікти до Бесарабщини. На Дністрі побачили їх радянські вартові й почали на них стріляти. Перелякані втікачі почали бігти, хто куди втрапить. Дністер перейшов лише сам Е. Флора. Що сталося з цілою його родиною, він не знає. Напевне большевики їх позабивали. Е. Флора став на роботу в селі Ниnза. Тимчасом військовий суд судив його за нелегальний перехід кордону й заочно засудив на 6 місяців увязнення та заплату кари 500 леїв. Довідавшися про таке рішення суду, Флоря просив, щоби його справу переглянули наново. Прохання біженця принято і суд прийнявши під увагу ті нещастя, які він переніс, звільнив його від кари.

— **Ріжні вісти.** В Римі розпочався канонічний процес у оправі беатифікації папи Пія Х. — Англійське військове летунство має 1000 літаків, а дістане ще 600. — Президент Мексику наказав зняти з усього 15-ти міліонового населення відтиски пальців — Учениця лицею в Брасові Лізета Радульська втікла з дому, залишивши лист, що відбирає собі життя з причини лихого свідоцтва. З тої самої причини в Ботошанах утопилася Авета Зіллер. — В одну фарму в Мексику вдарив грім і вбив 11 осіб та 30 штук худоби.

— **Однокілевий град.** Небувалий хмаролім у південній Туреччині наробив великого знищення. Одночасно впав град незвичайної величини. Місцями град важив біля одного кільограма. Багато дерев повалено до землі. Багато людей є вбитих і ранених.

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Йосиф Сальц, директор митрополичих дібр у Перегінську, по важкій недузі прийнявши св. Тайни помер дня 14. ц. м. проживши 77 літ. Похорон відбудеться в суботу 16. червня в Перегінську.

Покійний уроджений в р. 1857 в Живці, скінчивши студії працював кілька літ у лісових підприємствах в Америці. В році 1896 обняв посаду надлісничого в митропол. добрах в Перегінську, а в році 1920 став директором тих дібр. За часів української влади як фаховий лісник був лісовим дорадником Староства в Долині і на тім становищі віддав немалі послуги цілому повітові. Його небуденний такт, знання чужих мов і знайомість світа зєднали Покійному повагу у своїх і чужих і дало йому змогу серед тяжких умовин вести управу повірених йому дібр.

Як громадянин не відмовлявся ніколи від праці і жертв на народні цілі, піддержував українську пресу, був активним членом українських місцевих товариств і дарував на будову Н. Дому в Перегінську найгарнішу площу в ринку. Опікувався дуже щиро сиротами і захоронкою в Перегінську.

Рідна Земля нехай буде пером доброму ...

1736

ВІДГУКИ ДНЯ.

Зі свідоцтвом у руках.

Свідоцтво. Такий подовгастий, твердий папір, а на нім рубрики, а в цих рубриках... як випаде: від „дуже добре" до „недостаточно", а давніше то ще й „відзначаючо". Мало було тих „дуже добре", ще менше „відзначаючо", але й „недостаточно" небагато. Переважно „дост" і „добре".

Часи, часи! Минулися ви, перелетіли, мов сполошені коні і тільки спомин курявою стелиться...

Дивлюся що року, як вертаються зі школи учні і пригадую собі — себе.

З яким трепетом ішов я колись до школи по той аркуш паперу, що називається свідоцтвом. Учителі не зрадили ні словечком, як там випала клясифікація, тільки господар кляси десь-щось...

— Не вчилися, то тепер покутуйте. В нас нема пардону для лінтяїв, недбалюхів і т. п. пташків. Значить: Ворона має „двійку"!

— А дуже гостро клясифікували? — допитувалися ми.

— Кажу вам: без пардону. Щоби який хитрий, то не викрутився від поправки.

І Хитрий також.

Помаленько, осторожно і ми менш-більш знали.

А хто був певний „першої", той день перед свідоцтвами пришивав нові паски і прикривав їх старими. Свідоцтво в ліву руку, а правою старі паски шах-мах і вже все в порядку. Які смішні, які маленькі ті минулорічні паски.

Але що це все супроти матури! Як муха проти вола, як вежа в шахах проти вежі Айфля...

Вигнався чоловік з гімназійного будинку, дихнув повними грудьми аж блюза затріщала і глянув з висоти свого становища на плазуючий під ногами світ. Цівіс академікус... Фу!

Якби хто тоді пропонував такому чоловікові посаду якогось скромнішого міністра, то хіба після дуже довгої надуми погодився би прийняти її. І то з усякими застереженнями.

А потім приходить життя. Спускаємо з посади міністра на шефа відділу, потім на леґаційного радника, директора банку, директора гімназії, аж доходимо ..

Богу дякувати як загалом до чогось доходимо.

Щороку виходять з гімназій матуристи. Той сам віддих, ті самі мрії...

Тільки життя не те саме, а щораз гірше...

Дорогі Гомінес Матурі! До Вас кілька слів на кінець:

Не все золото, що світиться. Передовсім дуже рідко буває воно в усміху другої людини, в її солодкім голосі, в її ласкавих очах.

Не все поплачує отвертість, точніше беручи — майже ніколи. Зате все виплачується мовчаливість. Забирайте голос останні, а будете йти вгору. Останній потребує тільки зібрати до купи думки передбесідників і вже стає розумнішим від них.

Можете забути всі відміни чи відмінки, але два слова: культура і характер відміняйте щодня і на всі лади. Направду — не зашкодить.

А ще два слова запамятайте добре як вимовляється, бо вони в світі дуже розпаношились:

Пястук і гроші!

Галактіон Чіпка.

Із судової салі.

Відгомін подій у Мокрянах і Купновичах.

Перед окружним судом у Самборі в пятницю 15. червня ц. р. почалася розправа проти 14-ох селян з Мокрян Великих рудецького повіту. Розправою проводить віцепрезидент окружного суду Вондрагш, а обвинувачує віцепрокуратор д-р Вісьньовський.

Акт обвинувачення закидає всім підсудним, що 9. травня ц. р. у Мокрянах Великих і Купновичах брали участь у публичному збіговиську та допустилися насильства над поліцаями Олександром Вільком і Йосифом Карлінським. Проти них мали виступити з револьверами, колами, вилами та іншими знаряддями; переслідувати поліцаїв з Мокрян до Купнович, відгрожуватися вбивством; обмежити їх свободу в хаті Павла Березкого в Купновичах, облягаючи кілька годин цю хату з метою їх розброїти. Вкінці мали кидати на поліцаїв цеглами, колами, вилами та іншими предметами. Тому прокуратор притягнув усіх підсудних до відповідальности за провину зі статті 163. к. к.

Акт обвинувачення каже, що 9. травня ц. р. поліцаї Олександер Вільк і Йосиф Карлінський прибули до Мокрян Малих, де застали висипану могилу, а на ній таблицю з написом: „Борцям за волю України" і кілька жовто-блакитних хоругов. Поліцаї зняли таблицю і відійшли до Мокрян Великих, де застали також висипану могилу і таблицю з таким самим написом. Її також забрали.

Поліцаї зайшли до війта у Мокрянах Великих і повідомили його, що з доручення староства висипані могили мають бути розкинені. Одначе одержали відповідь, що він сам цього зробити не може. Вертаючи до Мокрян Малих почули голос церковних дзвонів у Мокрянах Великих і за хвилину побачили озброєних людей в ріжні предмети та почули оклики „Ми вам дамо, мазури-ляхи". Товпа з ріжних боків наступала на поліцаїв з окриками „Гурра, наперед з крісами і револьверами". Кількох людей на конях поїхали до Мокрян Малих і Макуньова. Поліцаї візвали розійтися, але юрба не вступалася. З юрби почулися голоси: „Стріляй, к..... бити мазурів". Поліцаї двічі стріляли вгору. Одначе юрба прибрала ще грізнішу поставу. З товпи чути було оклики: „Що, боїтеся як одного вбють? Ловити, бити мазурів". Поліцаї почали відворот до Мокрян Малих. Незадовго завважили, що юрба з Мокрян Малих наступає на них і тому змінили відворот через поля до Купнович Нових. Юрба з Мокрян Великих і Малих окружувала поліцаїв, які відступаючи відстрілювалися. Підчас стрілів юрба падала на землю а на поліцаїв падали мотики, коли, торф і т. п.

Поліцаї ввійшли до села Купновичі Старі руденького повіту, але тут заступила їм дорогу юрба з цього села. Стріляючи до товпи, схоронилися на подвіря господаря у Купновичах Старих, де пол. Вільк дістав у голову, а Карлінського теж вдарили якимсь предметом. Тому поліцаї скрилися у стайні, а опісля ввійшли до хати Павла Березького. Юрба вибила шиби, кидаючи на хату каміння, коли, а через вікна вливала воду і кричала: „Забити їх, стріляти, ляхи не повинні по українських землях ходити — вивести худобу зі стайні, будемо хату палити". Хтось з юрби зажадав від поліцаїв віддати кріси. По трьох годинах облоги почали бити в дзвони у Купновичах Старих. Юрба сильніше заатакувала хату. Чути було слова: „Коби навіть до завтра до полудня ми мали чекати, то таки будемо вам сипати могили". Нараз невідомий селянин зайшов з вилами до кухні і візвав пол. Карлінського зложити зброю. Тоді Карлінський стрілив і вбив напасника. Виявилося, що це був Андрій Хома з Купнович Старих, який безпосередньо по стрілі помер. Після того юрба відступила. Павло Березкий і Гринько Томашівський помогли поліцаям відступити до Конюшок.

Підсудних боронять: Петра Стріжика — д-р Галущинський; Теодора Качмара, Данька Ґадача і Степана Хому — д-р Роґуцький. Павла Плюту і Михайла Діляковського — д-р Гординський; Михайла Лучку, Михайла Качмарика і Федька Вонсовича д-р Волошин Іван; Ілька Балабуха і Івана Кайдровича — д-р Рабій; Василя Наконечного і Платона Кравця — адв. І. Білинський; Степана Микаля — д-р Гуркевич.

•

ПІДСУДНІ ЗАПЕРЕЧУЮТЬ ВИНУ.

Після відчитання акту обвинувачення переслухано всіх підсудних, які заперечили вину. Підс. Стріжик заявляє, що з поліцією бігло біля 100 людей. Сутички почалися біля могили у Мокрянах Великих, яку селяни сипали вночі. Могилу посвятив парох з Макунева. Підс. Лучка каже, що був на похороні Івана Запавського, вбитого у Мітковичах при кінці квітня ц. р. Кружляли поголоски, що його вбила поліція.

Прок.: Чи ви самі йшли на похорон до Місткович?

Підс.: Ні! Йшло багато людей з декількох сіл і я пішов з ними.

Прок.: Чи було багато людей?

Підс.: Дуже багато. Було 4-ох священиків.

Прок.: Чи прапори були?

Підс.: Я не бачив.

Прок.: А вінці були?

Підс.: Так, бачив.

Прок.: Чи ви знали пок. Запавського?

Предс.: Ні! не знав.

Прок.: Ви не знали покійного і пішли на похорон?

Підс.: Я пішов з цікавости з іншими людьми.

На питання предсідника підс. І. Кайдрович каже, що могилу в Мокрянах Великих висипало ціле село. Селяни їздили зранку по священика до Макунева і він посвятив могилу.

ЗІЗНАННЯ СВІДКІВ.

В год. 2-ій пополудні приступлено до переслухання свідків. Поліцаї Вільк та Карлінський своїми зізнаннями піддержали в цілости акт обвинувачення. Їхні зізнання тягнулися аж до вечора.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Театри.

Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича. Отинія:

16. VI. Наша парада.
17. VI. Задзізна Острога.

Режісерія театру приготовляє до постановки „Товаріш".

На укінченні „Мазепа" Лепкого.

Великий Міський Театр.

Субота, 16. VI. год. 7·30 веч. „Мандрівка по Варшаві".

Неділя, 17. VI. год. 3·30 поп. „Дівчата в одностроях". Ціни найнижчі.

Неділя, 17. VI. год. 7·30 веч. „Мандрівка по Варшаві". Абон. 23.

Театр Рiжнородностей.

Субота, 16. VI год. 7·30 веч. „Мірля Ефрос" Абон. 24.

Неділя, 17. VI. год. 7·30 веч. „Мірля Ефрос". Абон. 24.

Кіна.

АПОЛЬО: „Подружжя для опінії", „Самаранг" екзотична фільма.

АТЛЯНТИК: „Вірли в кайданах" („Манґін"), „Прогулька по Відні".

ВАНДА: „Жінка та шпіон".

КАСІНО: „Нічна пригода".

КОЛІСЕЙ: Нечинне.

КОПЕРНИК: „Чібі" (віденська комедія), „Баль білих ліжечок" (із Містенгет), Барту в Польщі.

МАРУСЕНЬКА: „Крилате фатум", ревія „Гуляй душа без контуша".

МІРАЖ: „Світла та тіни великого міста" (Чарлі Чеплін).

МУЗА: „Рандеву в Відні".

ПАЛЯС: „Гріх кохання".

ПАСАЖ: „Каін і Артем" (М. Ґоркого) та російський хор.

ПАН: „Шерльок Голмс", „Чужим вільно цілувати".

СВІТ: „Земля нічия", „Краса життя".

СОНЦЕ: „В тайній службі" та ревія.

СТИЛЕВЕ: „Світ без мужчин" і ревія „Сто потіх".

ХИМЕРА: „Я був шпіоном".

УТІХА: „Грабіжник із Марока" і ревія.

Закордонне радіо.

Субота, 16. червня 1934.

Відень (506,8) 12·00 Концерт, 17·25 „Іль Мантельо" оп. Пучін'я, **Братислава** (298,8) 12·35 Концерт, 19·35 „То було в травні" оп. Піскачека, **Мор. Острава** (259,1) 16·05 Концерт, **Прага** (470,2) 21·00 Концерт, **Париж** (1649) 20·00 Легка музика, **Берлін** (356,7) 16·00 Концерт, 19·15 Соната на скрипку та фортепян ес-дур Моцарта, **Мінхен** (405,4) 12·00 Концерт, **Бреслям** (315,8) 20·10 „Фрідінґ ім Альтгайде" муз. комедія Затлера, **Букарешт** (365) 18·00 Нар. музика, **Стокгольм** (426,1) 17·30 Нар. пісоньки, **Будапешт** (549,5) 17·00 Спів, **Мілянo** (368,6) 13·00 Тріо, 20·45 Симф. концерт, **Рим** (420,8) 20·45 Оперовий вечір.

Неділя, 17. червня 1934.

Давентрі (1500) 17·30 „Сон літньої ночі" Шекспіра, музика Мендельсона, **Відень** (506,8) 11·40 „Ді Шульдіґкайт дес ерстен Ґеботес" ред. муз. пєса Моцарта, 17·55 „Сумерк богів" оп. Вагнера, **Братислава** (298,8) 19·50 Концерт (муз., спів), **Прага** (470,2) 7·00, 11·00 Концерт, 20·15 „Зуйко з Америки" муз. комедія Юріста, **Берлін** (356,7) 16·00 Солісти, **Гамбурґ** (331,9) 20·00 „Бокачйо" оп. Суппе, **Кеніґсвустергаузен** (1571) 15·30 „Вишні й кохання" (вес. авд.), **Кельн** (455,9) 11·00 Камер. музика, 21·00 „Ді Абрайзе" оп. Д'Альбера, **Ляйпціґ** (382,2) 12·10, 20·00 Концерт, 22·30 „Юдита й Гольофернес" муз. ком. Нестроя, **Штутґарт** (522,6) 20·00 „Ґейша" оп. Джонса, **Будапешт** (549,5) 15·45, 21·45 Циг. музика, 18·20 „Паяци" оп. Леонкавалля, **Мілянo** (368,6) 20·45 Оп. вечір, **Рим** (420,8) 18·00 Легка музика.

Львівське радіо.

Субота, 16. червня 1934.

6·30—7·25 Ранішня авдиція, 12·10 Концерт сальонової музики, 13·05 Ревієві пісоньки й танкова музика з гр. плит, 13·30 Концерт молодих піаністів, 14·00 Сідьва рерум, театральний репертуар, 14·05 Господарські вістки, 16·00 Концерт жидівської світської музики, спів, 17·00 Для дітей „Коли корабель відчалює", 17·25 Джезова музика, 18·00 Літ. фейл. „Що читати?", 18·15 Камер. концерт, 18·45 Відч. „Природа села", 18·55 Грамофонові плити, 19·00 Всячина. 19·15 Легка музика, пісоньки, 19·50, 19·55 Спортові вістки, 20·00 Концерт 20·30 Відч. есперанто „Літо в Польщі", 20·40 Спів у супр. фортепяну, 21·12 Концерт легкої музики, пісоньки, монольоги, 22·00 Актуальна балачка, 22·10 Легка й танк. музика з гр. плит, 23·05 Танкова музика.

Неділя, 17. червня 1934.

8·30—9·55 Ранішня авдиція, 10·00, 14·15 Популярна музика з гр. плит. 12·05 Метеорольоґічний комунікат для села, 12·10 Концерт, 14·00 Відч. „Пригнність, відпочинок, здоровля", 14·30 Цитрові дуети, 15·00 Шовківництво в півд. сх. воєвідствах, 15·15 Старі вальси (гр. пл.), 15·25 Огляд ринків ріжних продуктів, 15·35 Пісоньки (хор Юранда з гр. пл.), 15·45 Сільська авд. „Старість не радість". 16·15, 17·40 Фрагмент змагань за мистецтво Польщі (з Познаня), 16·30 Концерт, 17·00 Концерт хору, 18·00 Архіпеляг кольорових хмар, 18·20 Джез. на два фортепяни, 18·45 Літ. фейл. „Кожний є поетом" (виг. Карло Іжиковський), 19·00 Всячина, 19·15 Популярний концерт, 20·00 Вибрані думки, 20·02 Актуальний фейлєтон. 20·12 Легка музика, спів, 21·02 На веселій львівській хвилі, 22·02 Почт. техн. скринька, 22·15 22·16 Спортові вістки, 22·30 Муз. репортаж „Серед танку та співу".

Подяка.

З волі Всевишнього відійшла моя найдорожча Мама **Августина** до кращого життя, полишаючи мені смуток та невтишний біль у серці. У тому важкому горю стрінуло мене від Приятелів, Друзів та Знайомих багато сердечности та співчуття, що були для мене частинною потіхою в тому болючому ударі. Тож з вдячністю згадуючи це сьогодні, висказую Їм найсердечнішу подяку.

В першу чергу найсердечніша подяка Їх Преосвященству Кир Іоанові Лятишевському за відправлені Безкровні Жертви та відправу Парастасу, Вся О. Прелатові д-рові Медвецькому подяка щира за перші вислови співчуття, потіху та поміч у тяжкій хвилині, Вся. О. Прелатові Щепковичові, Ректорові д-рові Бойчукові Крилош. Баранові, Крилош. Паливоді, Сов. Бориславському, Вся Отцям Катехитам та Питомцям Духовної Семінарії за відправу Панахиди при виносі тіла в Станиславові, а Вся. О. Прелатам Цісдові і д-рові Котулі з Дрогобича та О. Проф. Ліщинському за відправу панахиди в Стрию і проводи тлінних останків Померлої на місце вічного спочинку.

Рівночасно в глибини серця висказую найщирішу подяку всім П. Т. Знайомим, що чи то устно чи письменно висловили мені слова співчуття та в той спосіб старались злагіднити біль моєї душі.

Хай Господь винагородить благородність Ваших Сердець стократно.

о. Роман Лободич
Крилошанин Епп. Капітули
і парох катедральний
у Станиславові

БІРЖА.

ГРОШІ.

Долар у Львові в приватних оборотах 5·27 зол.

У Варшаві були такі курси: Льондон 26·73, Париж 34·97½, Берлін 201·50, Цюріх 172·08, Амстердам 359·00, Прага 22·05, Мілянo 45·61, Брюсель 123·78, Данціґ 172·00, Нюйорк кабель 5·29 і три восьмі, Нюйорк чеки 5·29.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ".

„Маслосоюз" повідомляє, що в дні 16. червня ц. р. в наслідок знижкової тенденції не ставить твердих цін на масло. Кооперативам платив за:

1 л. молока	0·13	зол.
1 л. сметани	0·55	„
1 к. яєць	2·35—2·40	„

Тенденція на масло, молоко і яйця знижкова; на сметану вдержана.

Маслосоюз повідомляє, що 17. червня ц. р. платив своїм доставцям **за 1 кг. живої** ваги птиці, льоко подвіря птахомясарні „М. С." у Львові (вул. Б. Глованького 23):

Нормальні курята (пара курят важить більше як 1 кг.) за 1 кг. 1·10 зол. Дрібні курята (пара курят важить менше як 1 кг.) за 1 кг. 0·70 зол.

Кури	„	I кляса	0·80 „
„	„	II „	0·60 „

Тенденція знижкова. На когути, індики, індички, качки і гуси попиту нема.

II. ОГОЛОШЕННЯ.

XVI. Звичайні Загальні Збори.

Товариства Взаїмних Обезпечень на життя й ренти „КАРПАТІЯ" у Львові.

відбудуться в пятницю 29. червня 1934 р. год. 10 рано у власній домівці Товариства у Львові Ринок ч. 38 II п. з таким порядком нарад:

1) Відкриття Загальних Зборів.

2) Відчитання й затвердження протоколу Надзвичайних Загальних Зборів з дня 17. листопада 1933 р. і протоколу з вислі/у виборів представників на Загальні Збори Товариства.

3) Звіт Дирекції з діяльности й замкнення рахунків за адміністраційний рік 1933.

4) Звіт Ревізійної Комісії з внеском на уділення Надзірній Раді й Дирекції абсолюторії за адміністраційний рік 1933.

5) Внески Надзірної Ради в справі:
   а) приділу білянсової надвишки за рік 1933.
   б) зміни § 6. статуту згідно з нижче поданим змістом.
   в) зміни загальних умовин обезпечення.

6) Вибори:
   а) 12 членів Надзірної Ради на три роки (§. 34. статуту.)
   б) 3 заступників членів Надзірної Ради на 1 рік (§. 34. статуту).

7) Означення висоти винагороди для членів Надзірної Ради (§. 32. стат.)

8) Інтерпеляції.

Проектована зміна статуту:

Дотеперішні 1 і 2 уст. §. 6. статуту які звучать: „територіяльний круг ділання Товариства обіймає воєвідства львівське, станиславівське, тернопільське, краківське та тешинську частину шлеського воєвідства. Поширення безпосередньої діяльности Товариства на цілу Річпосполиту Польську й на закордон вимагає дозволу Державної Надзірної Влади" — проектується змінити ось як:

„Територіяльний круг ділання Товариства простягається на цілу Річпосполиту Польську. Поширення безпосередньої діяльности Товариства на закордон вимагає дозволу Державної Надзірної Влади".

НАДЗІРНА РАДА Й ДИРЕКЦІЯ
Товариства взаїмних обезпечень на життя й ренти „КАРПАТІЯ".

Вже появилася 2-га книжка чвертьрічника

Український Аґрономічний Вістник

під редакцією інж. др. Евгена Храплмвого.

ЗМІСТ: Від Редакції. — Статті; Сучасний стан сільського господарства на Великій Україні та Кавказі — проф. В. Іванис. — Розміщення ріллі на наших західних землях — доц. др. В. Кубійович. — Сільсько-господарська освіта на Совітській Україні — агр. Ф. Бараненький. — Сучасна методика дослідження лугів — доц. І. Мазепа. — Верховинські фасолі — інж. агр. Г. Гордієнко. — Стан нашого садівництва на західних землях — А. Терпиляк. — Велика рогата худоба на Великій Україні — проф. І. Шеременинський. — Про комасаційну політику на західних землях — проф. інж. Л. Грабина. — Головні стадії розвитку лісового господарства на Україні — проф. Б. Іваницький.

(Реферати та рецензії. Україна у світовому господарстві. — Кредитова кооперація на Україні. — Енерґетичне господарство України та півн. Кавказу. — Правильність праці молочарської кооперації. — Опис села Трускавець. — Сучасна господарська криза та її причини. — Плановість продукції у чехосл. хліборобстві. — Політика Міжнародного Хлібороб. Інституту в Римі та планове господарство. — Шляхи поступу польських селян. — Вітаміни. — Час отелювання корів і економічний вислід годівлі. — Рідкий випадок многоплодности у кози. Порівнуючі досліди вгодовування безрiг. — Якість беконового матеріялу. — З новійшої літератури про біол.-динамічні способи господарювання. — Озера Закарпаття. — Охорона природи. — Наші гори).

Міжнародні сіл.-госп. орґанізації, конґреси, наради — Записник нашої агрономічної праці. — Ріжне. — Наші втрати.

Ціна цієї книжки 3·— зол. в ЧСР. — 12·— кч., в інших краях 2·— шв. фр.) — **На рік (4 книжки) 12·— золотих.**

Адреса: ЛЬВІВ, РИНОК 10/II. — Дістати можна в усіх укр. книгарнях.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

ГОДИННИКИ направляє прецезійно й дешево **Домбровський і Розважевський.** Львів, Академічна 2. (З провінції просимо поштою). 6/78 3—7

ПАНСІОН „АННА" В КОСОВІ Анни Герасимович поручає соняшні кімнати, першорядна кухня, Ціни дуже приступні. 1481 20—20

КУПЛЮ ЗА ГОТІВКУ понад 100 гектарів доброї землі загосподарованих з будинками в околиці підгірській близько залізниці, ріки і міста. Докладні безпосередні оферти надсилати: **Łuck, skrytka pocztowa 131.** 1729 2—3

2 кімнати, кухня — соняшні, повний комфорт до винайму, Геніга 20. Мороз. 1727 2—3

ДЛЯ КУРСАНТІВ У ЛЬВОВІ (професорів, урядників) гарне мешкання на час вакацій: М. Барилякова, — Театинська ч. 31. 1711 1—2

ЛІТНИЩЕ Заброде-двір (оп. Солина, via Устрики долішні), над Сяном — ліс, купіль, риболовство, вигода; добірний харч, 5 разів денно — 3·50 зол. Чотири рази — 3 зол. 1734

ОДНА АБО ДВІ фронтові мебльовані кімнати — евентуально з уживанням кухні, лазнички — з услугою, виплатним льокаторам до винайму зараз. Ішинський, Вишнівського 31. 1737 1—3

ОГОЛОШЕННЯ

ГРЕБЕНІВ

Пансіон „ЗЕЛЕМІН"

в найгарнішому положенні, подальше від гостинця, гамору і куряви. Просторі, соняшні кімнати з бальконами. Річні і соняшні купелі. Смачний, здоровий харч, знаний з доброти і щедрости. Ціни уміркованi 1501 15—?

Відкриття 15-го травня ц. р.

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ У ЩОДЕННИКУ „ДІЛО".

Розмір часопису: 3 текстові шпальти і 4 оголошеневі шпальти.

1 мм. одношпальтовий або його місце в рубриці оголошень . . . . . зол. 0·15
„ одношпальтовий в тексті і новинках . „ 0·60
„ на першій сторінці . „ 0·80

Дрібні оголошення від слова:
матримоніяльні і приват. кореспонденція по зол. 0·15
купно, продаж, винаєм і т. п. . . . . „ 0·10
шукаючі праці . . . . . . „ 0·07
слова товстим друком подвійно.

Остання сторінка	1/1	зол. 480·—
„ „	1/2	„ 250·—
„ „	1/4	„ 130·—
„ „	1/8	„ 70·—

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло". Львів. Ринок 10.